

Waa uit dan o vlag!

De eerste vlag, die 5 Augustus bij ons in de straat wapperde, was natuurlijk de onze — en ik stak haar zoo vroeg uit!

Bij de geboorte van Beatrixje heeft Jet die eer gehad, maar deze keer heb ik 't haar netjes afgesnoept — het scheelde maar een haar! Zij werd het eerst wakker door 't klokgebeier en vloog meteen uit bed; ik hoorde het luiden maar vaag en maakte er uit op, dat het Zondag was en nog lang geen kerk-tijd — maar opeens gilde Jet enthousiast: „Het is er! het is er!”

Ze sprong op de kast af, schoot in haar kimono, stond meteen weer voor de spiegel, haalde hardhandig de kam door haar krullen — en tóén pas drong het tot me door, wat er te doen was, en op 't zelfde oogenblik zag ik m'n kans. Met één sprong stond ik naast m'n bed, rukte de kamerdeur open, rende naar de zolderhoek, waar de vlag al een week wachtte, stormde de trap af, de gang over: naar 't balcon! In diepe rust lag de zwiigende straat beneden me — geen mensch die zich stoorde aan de feestelijke roep van de kerkklokken!

Schandelijke langslapers — dan zal ik jullie 't blijde nieuws vertellen! Heftig zwaaide ik met m'n vlag door de lucht en schetterde als 'n heraut door de stille buurt:

„Hiep hiep hiep — hoezee! Leve BABY nummer twee!”

Toen plantte ik plechtig de vlaggestok in de houder, boven op het balconhekje en daar wapperde het fleurige rood-wit-blauw onder 'n dikke oranje knop en lenige oranje wimpel. De éérste hulde van onze straat aan het jonge Vorstenkind. Een klèin vlaggetje, veel te nietig voor zoo'n groote blijdschap. Maar het hængt er: hoezee! hoezee!...

Een slaperig grijs hoofd met knipperende oogen en

krulspelden gluurt opeens achter 'n gordijn aan de overkant, en uit het bovenvenster duikt een donkere kuif op, 'n gezicht met wijd open mond en oogen er onder. Het kijkt strak naar 't balcon, nièt naar de vlag — maar naar mij! M'n ragebol! M'n ver-fomfaaide pyama!! Wèg schiet ik, maar achter de beschuttende balcondeuren zie 'k voldaan naar buiten: onze vlag wappert! Nummer één! — en ik stak hem uit.

Jet draagt haar verlies waardig en is rustig naar de huiskamer afgezakt: ik de vlag, dan zij de radio! Als 'n waakhond zit ze voor het toestel en wacht op 't eerste bericht. Maar de omroeper slaapt nog, en er is alle tijd voor 'n vreugdevolle rondedans. Samen springen we door de kamer en jubelen:

Lang zal HET leven — in de gloria!

We dansen een bijzet-tafeltje onderst-boven en Moeder naar beneden — en dan verdwijn ik als de wind in hogere regionen.

En wéér heb ik geluk!

Als 'k me haastig in een feestjurk heb gestoken en kant en klaar m'n hoofd nog even uit het raam steek, hobbelt er 'n hittekar met bloemen door de straat. Een kittige bruin draaft er voor, met een enorme oranjestrik boven op z'n kop, en achter hem flonkert en blinkt zijn kostbare last: goudsbloemen, glanzende, zonnige goudsbloemen, een wagen vol! „Oranje boven!” jubel ik en zwaai met een lang lint. De bloemenkoopman kijkt omhoog en wuift enthousiast terug; dan zet hij z'n hand aan de mond en toetert boven 't wielgeratel uit: „'t Is een Prinsès!” Wèg rijdt hij met z'n oranje-lading en ik draaf naar beneden: „'t Is een Prinses! Prinses nummer twéé!” Niemand gelooft me. Jet kijkt de woorden uit het toestel, maar de omroeper wacht nog 7 lange minuten.....

Tòch een Prinses! Natuurlijk! m'n goudsbloemen-ventje wist het immers wel!

Drie dagen wappert ons dundoek zoo fier het kan, boven de balcon-rand uit, en in die drie dagen doe ik een wonderlijke ontdekking: onze oranje-liefde is 't grootst in de heele buurt, in geen enkel huis worden de vaderlandsche liederen zóó vaak en zóó daverend meegezongen — maar onze vlag is de klèinste, en stellig ook de oudste!

Vurig rood? Smetteloos wit? Diep blauw?! — het mocht wat! Het wit is verweerd door regen en wind, het rood vlekkerig en het blauw verbleekt door de stralen van de oranje-zon, die 't in de loop der jaren bescheen. Maar de voornaamste fout is en blijft het formaat: of het stil hangt of wappert, 't is een krièl van een vlaggetje, uitstekend geschikt voor 'n prièl of een woonwagen-raam, maar nièt voor 'n huis van 2½ verdieping! Als je op 't balcon staat, zie je hem natuurlijk dadelijk, maar als je de straat doorloopt, moet je hem zoeken. Hij zinkt in 't niet bij de prachtige vlaggen van burenen en overburenen. En dan moet je het pronkstuk op 't hoekhuis zien! Een

schitterend exemplaar, een reus! Als we er de helft van kregen, hadden we nóg 'n flinke vlag. 't Is een spiksplinternieuwe: oranje-blanje-bleu, zeldzaam fijne kleuren, vooral het bleu. En die prachtige oranje-baan — véél mooier dan zoo'n smal eigenwijs wimpeltje. Om diè vlag vijf keer in 't jaar te mogen uitsteken! — het zou m'n lust en m'n leven zijn.

Gehoorzaam aan het spreekwoord beid ik m'n tijd — pas als Moeder en ik samen op ons gemak alle vlaggen in de straat bewonderd hebben, vestig ik haar aandacht op onze lilliputter en met 'n beetje handigheid kom 'k precies te weten wat ik wil: een nieuwe vlag staat al jaren op het verlanglijstje en het prachtstuk van 't hoekhuis vindt ze een kostelijke variatie. Meteen staat m'n besluit vast: ik zal voor 'n nieuwe vlag zorgen! Oranje-blanje-bleu in wapperende banen aan een glanzend witte stok, met halverwegen een rood-wit-blaauwe band, juist zooals op 't hoekhuis. „'t Komt voor elkaar, Mevrouw,” beloof ik mezelf met de woorden van ons aardig bakkertje. 't Kómt voor elkaar — al moet het me ook een halve maand salaris kosten! De 31ste zal onze nieuwe driekleur wapperen! Prinsesje Irene kon desnoods nog met een baby-vlag begroet worden, maar onze groote Landsvorstin daarmee eeren — neen! het kán niet! De straat zou aan onze Koningsliefde twifelen.

Zèlf zal ik m'n vlag uitzoeken, zèlf zal ik haar betalen, en zèlf zal ik haar de 31ste uitsteken: Waai uit dan, o vlag!.....

'k Heb de stoute schoenen aangetrokken en op 't hoekhuis inlichtingen ingewonnen. Hùn adres zal ook 't mijne zijn, 't is wel 'n dure zaak, maar als 't Vaderland en Vorstin raakt moet je niet op 'n paar dubbeltjes zien.

Opgewekt stap ik de winkel binnen — kom er 5 minuten later gedesillusioneerd uit: mijn vlag en mijn stok kosten f 24.50!!! Een kleinere editie f 17.50!! — 't is ongehoord.

Bijna 25 gulden — daar moet ik twee maand voor werken! De kleinere dan? — maar ik wil geen kleinere. Een klèine vlag ter eere van een groot Vorstenhuis?! — ik dènk er niet over. Een groote, royale, kóninklijke vlag met breede, golvende banen, die langs al onze ramen heen en weer wappert, zóó een moeten we hebben. En die vlaggen-fabrikant is een onvaderlandslievende afzetter!

Jet heeft een helder oogenblik.

„Koop de stof en naai de vlag zelf. Doodeenvoudig!” „Nááien?” vraag ik verbaasd.

„Wel ja, waarom niet? Dat is toch zeker geen hek-sentoer? Je neemt stiekem de machine mee naar boven en je stikt de zelfkanten aan elkaar, boven en beneden een zoom, dan nog bandjes en klaar ben je. Niets aan.”

„En de stok?” spartel ik tegen.

„Kooopen natuurlijk. Tweedehandsch, dat hoeft toch zoo'n kapitaal niet te kosten. Een geveerde droog-

stok... o, wacht, bij... nee, niks...”

M'n nieuwsgierigheid blijft onbevredigd: Jet hult zich in een geheimzinnig zwijgen. Doet er niet toe: zij zorgt voor de stok en ik voor de driekleur en op de 31ste zal Hare Majesteit bevlagd worden als nimmer te voren!

Drie mooie banen heb ik gekocht: oranje, blanje, bleu.

Prachtkleuren! En beeldige wollen stof, soepel en fijn — minstens zoo mooi als die van 't hoekhuis. Om beurten heb ik elke baan om me heen gedrapeerd en een Hollandsche Maagd voorgesteld, met korte krullen en een wipneus, maar al te nauw moet je 't niet nemen. 't Staat tòch fier en vorstelijk, vooral het bleu. 'k Wist niet, dat bleu me zoo flatteerde, 't is beslist mijn kleur. 'k Zou het laten maken met een modern kort rokje, 'n wit leeren corsage en bijpassende ceintuur. Dan nog wit-met-blaauwe zomersandaaltjes er bij — 'k weet precies hoe 't geheel worden moet. Als eerst m'n spaarpot maar weer gevuld is!!

Vrijdag 11 Augustus is m'n vlag klaar!

Drie eidelooze banen op de draad aan elkaar gestikt, kaarsrechte zoomen aan weerskanten en twee dozijn bandjes er aan, alles stil op ons eigen kamertje in orde gekregen, zónder ongelukken, zonder kreukels en zonder dat Moeder het gemerkt heeft! Jet is al even verrukt als ik en zingt luid haar lof. Samen vouwen we het pronkstuk in de juiste plooiën en constateeren tot onze groote tevredenheid, dat de kamer te klein is om 't gevaarte in z'n heele lengte te bevatten. De deur moet er bij open, en als ik met 't eene eind tegen de muur sta, raakt Jet met het andere de trapeuning — wat een vlag! Moeder zal haar oogen niet gelooven!

Dè vlag uit de straat!

Zaterdagmorgen staat ons sloome werkstertje met emmer en zeem in m'n kamer, juist als 'k met m'n tasch onder de arm naar beneden wil gaan. De verleiding wordt me te machtig: 'k haal nog gauw even de groote Palthe-doo's onder m'n bed vandaan en vertoon m'n schat. Het stralende bleu ligt boven — beeldig is het!

Met weinig belangstelling kijkt Ali in de doos, zwijgt. „Da's onze nieuwe vlag!” zeg ik trots. „Zèlf gemaakt.”

„O, 'n vlag?” zeurt Ali's lijzige stem.

„Ja, 'n vlag!” herhaal ik kortaf, vlij het vloiepapier weer over het bleu en klap nijdig de deksel op de doos. Die Ali loopt nu ook nóóit eens warm. Zoo'n onmogelijke lijs bestaat er geen tweede! Nèrgens stelt dat schepsel belang in, niet in haar werk en niet in ons — 't is een groote nul en meer niet. Enfin, haar langste tijd zit er weer op, nog één Zaterdag komt ze en dan is de pret gedaan. Haar opvolgster lijkt gelukkig wat kwieker! Inwendig mopperend schuif ik de doos weer onder m'n bed en laat Ali aan haar lot en haar ramen over.

Jet diept een menschievenden timmerman en een

.....en geef een gil van schrik.

prachtige vlaggestok op. 't Is een ferme knaap, lang en stevig, van top tot teen glanzend wit geverfd met halverwegen twee rood-wit-blauwe cirkels er omheen — hij overtreft m'n stoutste verwachtingen. De 31ste, vóór dag en dauw, zal de timmerman hem zelf brengen, en als dan de heele familie wakker wordt, wappert feestelijk onze nieuwe vlag! 'k Wou, dat het morgen al de 31ste was!

Op Koninginne-dag zijn Jet en ik om goed zes uur al present.

Muisstil kleeden we ons aan, sluipen onhoorbaar de trap af. De doos met z'n kostbare inhoud draag ik voorzichtig op uitgestrekte armen voor me uit, en veilig belanden we in 't balkonkamertje. Het wachten is nu op Jet's timmerman met de stok.

Nog vóór half zeven draait hij de straat in, met de stok — en ontlokt ons 'n gillette van verrukking, als we 't eindeloze end zien.

Als een moderne Julia hangt Jet op klaarlichte dag over 't balconnetje en fluistert met haar timmerman. Resoluut wijst ze zijn hulp af: zèlf willen we onze vlag uitsteken, daar hebben we geen 3e man voor nodig. Hij mag alleen de stok aanreiken — meer niet. Wij halen hem wel over de balustrade naar binnen.

Vier handen pakken het toegestoken boveinde aan — we hebben hem! Onze vlaggestok! Statig rijst de glanzend witte mast omhoog, vèr boven het balcon uit — dan tillen we samen het ondereind over het hekje en halen voorzichtig het lange gevaarte binnenboord — 't is een heksentoer om nergens tegen aan te stooten en de vracht is veel zwaarder dan we verwachtten — maar 't lukt. Natúúrlijk lukt het — vanmorgen kunnen we alles.

De kop ligt op de balustrade, de staart raakt bijna

de achterste muur van 't kabinetje. De balcondeur moet vandaag open blijven, later maakt Jet's timmerman dat wel in orde.....

Met bewonderende blikken bekijkt Jet haar stok — maar nu is eindelijk ook mijn uur gekomen. Nog één tel, en dan wappert mijn vorstelijk oranje-blanje-bleu aan deze hooge mast. Voor Koningin en Vaderland! Plechtig neem ik het deksel van de doos, haal het vloeipapier weg. Even verbaas ik me er over, dat de blauwe baan niet meer boven ligt... heb ik de doos omgekeerd?... 't doet er niet toe, 't is immers oranje boven! Trots pak ik het doek met beide handen beet, til het met een zwaai uit de doos, spreid het uit, declameer op m'n verhevenste Paul Huf-wijze: „Waai uit dan, o vlag.....” en geef een gil van schrik. De vlag ploft op de grond, met trillende vingers raap ik hem weer op... draai hem om... wrijf m'n oogen uit... Dróóm ik?! Is die vlag bekekt of ben ik het?

„O Jet, Jet!” jammer ik... „help dan toch!”

In twee sprongen is ze bij me, roept: „Wat heb je. Sta niet zoo gek te kijken — zèg het dan.”

Ze geeft me een por, waardoor m'n tong vanzelf weer los schiet — en dan ziet ze met eigen oogen het onmogelijke, onbegrijpelijke: twee banen heeft onze driekleur! Oranje — blanje..... maar géén bleu! Wèg — spoorloos verdwenen!.....

We zijn met stomheid geslagen. Het kàn niet! Het bleu moet er onder zitten.....

Wéér draaien we de vlag om, maar het blijft oranje en wit: het bleu is weg — voorgoed! Langs de naad afgeknipt!

Waai uit dan, o vlag..... het gaat niet door! Iemand nam het bleu weg — wie, wiè?! Wat ter wereld heb je aan één blauwe baan! En wie wist, dat die vlag onder m'n bed bewaard werd? — alleen Jet en ik! Waai uit dan, o vlag... maar dit is geen vlag meer. Wèg er mee — en wèg verrassing. Maar waar stoppen we die onmogelijke lange stok? En waar is ons afgedankte lilliputtertje?

Diezelfde middag fietst ons een vroolijk jongmensch voorbij en op z'n bagagedrager zit, lachend en glorievol — onze Alida! Niet sloom en zwijgend, maar pretmakend en lèuk! Met witte schoentjes, en een snoezig japonnetje... bleu... blèu!... BLEU!!

„Jet!” schreeuw ik, „'t is blèu! De vlag! Daar gaat ze.....”

Meteen zet ik 't op een hollen en ziedende verontwaardiging beveugelt m'n voeten — maar Jet hangt in haar volle zwaarte aan m'n arm en remt wat ze kan.

„Gebruik je verstand!” hijgt ze. „Je hebt geen bewijzen.”

„Laat los!” roep ik woedend en trek m'n arm bijna uit 't lid.

Eén wanhopige ruk — vrij.....

Te laat!

Met 'n sierlijke zwaai wappert m'n vlag de hoek om en verdwijnt voorgoed uit m'n gezicht.